

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 251/2026-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov 1. [REDACTED]

[REDACTED] 2. [REDACTED]

[REDACTED], 3. [REDACTED],

4. [REDACTED] 5. [REDACTED]

[REDACTED] a 6. [REDACTED]

[REDACTED], všetkých zastúpených URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/151/2008 a Krajského súdu v Bratislave v konaniach sp. zn. 2 Co 93/2017 a sp. zn. 15Co/114/2025 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 671/2024-67 z 27. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľov, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uzneseniami č. k. PLs 31/2026-4 z 8. apríla 2026 a č. k. I. ÚS 212/2026-18 zo 14. apríla 2026 spojil na spoločné konanie pod sp. zn. Rvp 806/2026 ústavné sťažnosti sťažovateľov doručené mu 24. marca 2026, ktorými sa zhodne domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), postupom

a krajského súdu v napadnutých konaniach po právoplatnosti nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 671/2024. Napriek tomu sťažovatelia zdôrazňujú celkovú dĺžku konania, poukazujúc na to, že ani po rozhodnutí sa ich právna neistota neskončí, lebo neúspešná strana bude môcť podať dovolanie a súd bude ešte rozhodovať aj o výške trov konania. Citujúc početnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), namietajú, že pretrvávajúca právna neistota a zbytočné prietahy mestského súdu i krajského súdu majú za následok zásah do ich vlastníckeho práva. Poukazujúc na svoje legitímne očakávania, tvrdia, že v dôsledku nečinnosti mestského súdu a krajského súdu dochádza k porušovaniu ich práva na pokojné užívanie majetku.

II.

Vyjadrenie krajského súdu

7. Krajský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/122/2026 z 9. apríla 2026, o ktoré ho požiadal ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavných sťažností [§ 56 ods. 6 veta za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], pripojil vyjadrenie predsedníčky senátu 15Co, ktorá, pokiaľ ide o predchádzajúce odvolacie konanie vedené pod sp. zn. 2Co/93/2017, zopakovala vyjadrenie ako vo veciach sp. zn. I. ÚS 270/2024 (bod 52 nálezu č. k. I. ÚS 270/2024-88 z 22. októbra 2024) a č. k. I. ÚS 671/2024-67 z 27. februára 2025 (bod 13 nálezu) s doplnením, že žalobcovia v žalobe ani neskôr neuviedli všetky údaje potrebné k tomu, aby výrok rozsudku mohol byť zapísaný do katastra nehnuteľností.

7.1. K druhému odvolaciemu konaniu vedenému pod sp. zn. 15 Co 114/2025, ktorého predmetom bolo odvolanie žalovaných proti rozhodnutiu mestského súdu č. k. B1-10C/151/2008-1586 z 27. novembra 2024, ktorým súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom rozhodol o určení spoluvlastníckeho práva k časti nehnuteľnosti, domu na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ], uviedla, že predmetná vec napadla 28. augusta 2025 a vo veci samej odvolací súd rozhodol 25. marca 2026 tak, že určil, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi predmetu sporu v príslušných spoluvlastníckych podieloch. Rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo rozhodnutie o pripustení vystúpenia žalobkyne v 3. rade z konania a vstupu do konania na jej miesto z dôvodu zmeny vlastníctva uznesením z 22. januára 2026, ako aj vyjadrenie žalovaných v IIa. a IIb. rade k späťvzatiu žaloby voči nim z dôvodu zmien vlastníckeho práva na strane žalovaných v odvolacom konaní. S odkazom na nález ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 450/2020 poukázala na systémové zlyhania pri správe súdnictva, čím v prípade prietahov v súdnom konaní (aj objektívnych) nemožno brať na zodpovednosť len moc súdnu, ale aj výkonnú a zákonodarnú. Tiež poukázala na to, že účelom ústavnej sťažnosti pri prietahoch v konaní je odstrániť stav právnej neistoty, ktorý ale v predmetnej právnej veci v čase rozhodovania ústavného súdu už neexistuje. Považovala za nevyhnutné zdôrazniť, že jediným objektívnym dôvodom rozhodnutia odvolacieho súdu 31. júla 2019 vo veci sp. zn. 2 Co 93/2017 a 25. marca 2026 vo veci sp. zn. 15 Co 114/2025 bol celkový počet nevybavených vecí v príslušnom súdnom oddelení, nápad vecí v tomto súdnom oddelení, náročnosť vecí vrátane náročnosti predmetnej právnej veci so zdôraznením na zachovanie kvality rozhodovania.

7.2. Predseda krajského súdu vo vzťahu k vyjadreniu predsedníčky senátu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil, zdôraznil skutočnosť, že vec vedená na krajskom súde pod sp. zn. 15Co/114/2025 bola ku dňu doručenia ústavnej sťažnosti na krajskom súde rozhodnutá v časovom horizonte

7 mesiacov od nápadu veci, a preto predmetné sťažnosti vo vzťahu k postupu súdu nepovažuje za dôvodnú.

8. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať vyjadrenie krajského súdu sťažovateľom na repliku, lebo skutočnosti v ňom uvedené sú sťažovateľom nesporne dobre známe a sú aj overiteľné (okrem iného aj z prvého zrušujúceho uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Co 93/2017 z 31. júla 2019), pričom rozhodnutie ústavného súdu v danej veci zásadne neovplyvnilo.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

9. Podstatou ústavných sťažností sťažovateľov je tvrdenie nečinnosti mestského súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach, ktorou dochádza k porušeniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru po právoplatnosti nálezu ústavného súdu pod č. k. I. ÚS 671/2024-67 z 27. februára 2025. Okrem toho opakovane namietajú aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu a krajského súdu:

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako čl. 38 ods. 2 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (detto čl. 38 ods. 2 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval aj ústavné sťažnosti sťažovateľov.

13. Predmetom konania o týchto ústavných sťažnostiach je postup mestského súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach, avšak len v časti po právoplatnosti skoršieho nálezu, od 28. marca 2025, teda postup mestského súdu v napadnutom konaní do predloženia spisu odvolaciemu súdu 28. augusta 2025 a postup krajského súdu v konaní sp. zn. 15Co/114/2025, keď napadnuté konanie krajského súdu sp. zn. 2Co/93/2017 bolo komplexne právoplatne posúdené v konaní ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 671/2024.

14. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že ide o štandardnú vec, určovaciu spoluvlastnícku žalobu, ktorá ale v okolnostiach veci vykazuje prvky takej právnej zložitosti (závislosť od výsledku v inom konaní), ako aj vysokú mieru skutkovej zložitosti najmä s ohľadom na počet žalobcov a ich časté zmeny.

15. Pri skúmaní kritéria správanie sťažovateľov (ako žalobcov) v napadnutom konaní ústavný súd, vychádzajúc z obsahu spisového materiálu, konštatuje, že sťažovatelia (resp. ich právni predchodcovia) ako *dominus litis* nesú zodpovednosť nielen za ustálenie okruhu sporových strán, ale aj za povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť a z nich vyplývajúcich procesných bremien (bremena tvrdenia a bremena dôkazu), ktoré (povinnosti) si nielen sťažovatelia, ale aj ostatní žalobcovia nespĺnili dôsledne (k tomu bod 7 odôvodnenia tohto uznesenia).

16. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup mestského súdu a krajského súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní po právoplatnosti skoršieho nálezu.

17. Z opísaného priebehu preskúmvanej časti napadnutého konania v bode 4 je potrebné aj vzhľadom na už uvedené súvislosti konštatovať, že mestský súd po podaní odvolania priebežne konal a vykonával úkony podľa § 373 a § 374 Civilného sporového poriadku a v lehote primeranej počtu sporových strán a po približne ôsmich mesiacoch po podaní odvolaní predložil spis krajskému súdu.

18. Vychádzajúc z uvedených zistení a dôvodov, ústavný súd konštatuje, že napriek skutočnosti, že ide o dlhotrvajúce konanie, a skutočnosti, že postup mestského súdu po podaní odvolania do predloženia veci odvolaciemu súdu nebol úplne najrýchlejší, posudzované obdobie napadnutého konania v trvaní ôsmich mesiacov v rámci už uvedených okolností veci (množstvo sporových strán a ich zmeny) neumožňuje dospieť k záveru, že postupom mestského súdu v napadnutom konaní došlo po právoplatnosti skoršieho nálezu k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľov v intenzite potrebnej na ich vyslovenie. Z uvedeného dôvodu ústavné sťažnosti proti mestskému súdu odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Vo vzťahu ku konaniu krajského súdu sp. zn. 2Co/93/2017 bolo potrebné ústavné sťažnosti odmietnuť tiež ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Postup krajského súdu v tomto konaní už bol predmetom preskúmania ústavným súdom, keď ústavný súd predchádzajúcim nálezom č. k. I. ÚS 671/2024-67 z 27. februára 2025, právoplatným 28. marca 2025, proti sťažovateľom vyslovil porušenie namietaného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu (bod 3 výroku označeného nálezu). Do právoplatnosti nálezu vo veci sp. zn. I. ÚS 671/2024 (t. j. do 28. marca 2025) tu teda existuje prekážka právoplatne skončenej veci a po tomto rozhodnutí sú už ústavné sťažnosti zjavne neopodstatnené, pretože nesmerujú proti aktuálne prebiehajúcemu

súdnemu konaniu, resp. smerujú proti odvolaciemu konaniu, ktoré je už viac ako sedem rokov ukončené a okrem toho v tejto časti ústavných sťažností chýba aj relevantné odôvodnenie, keď je zmieňované iba okrajovo s ohľadom na to, že zrušujúce uznesenie krajský súd vydal v napadnutom konaní po vyše 2 rokoch a 9 mesiacoch. Tým by v tejto časti bol daný aj dôvod na odmietnutie ústavných sťažností pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

20. Ústavný súd nepochybuje, že sťažovateľom je známa jeho judikatúra, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je aj požiadavka, aby ústavná sťažnosť smerovala proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci k predchádzaniu zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 291/2020). Aplikujúc citovanú ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu na konkrétny prípad sťažovateľov, možno dospieť k záveru, že vo vzťahu k prvému odvolaciemu konaniu boli opakované ústavné sťažnosti ústavnému súdu doručené v čase, keď k namietaným zbytočným priet'ahom v procese rozhodovania zo strany krajského súdu v konaní sp. zn. 2Co/93/2017 už nedochádzalo a okrem toho už bolo o nich rozhodnuté nálezom vo veci sp. zn. I. ÚS 671/2024.

21. Ako zjavne neopodstatnenú ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde aj tú časť ústavných sťažností smerujúcu proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co/114/2025, pretože namietaným postupom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom a ich základným právom, resp. právom, ktorého porušenie sa namietalo.

22. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavných sťažností zistil, že namietaný postup krajského súdu v konaní sp. zn. 15Co/114/2025 sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny ani čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vec bola druhýkrát predložená krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní žalovaných 28. augusta 2025 a meritórne v nej rozhodol rozsudkom 25. marca 2026, t. j. po siedmich mesiacoch od nápadu veci, čo je doba pre odvolacie konanie primeraná aj vzhľadom na to, že rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo rozhodnutie o pripustení vystúpenia žalobkyne v 3. rade z konania a vstupu do konania na jej miesto z dôvodu zmeny vlastníctva uznesením z 22. januára 2026, ako aj vyjadrenie žalovaných v IIa. a IIb. rade k späťvzatiu žaloby voči nim z dôvodu zmien vlastníckeho práva na strane žalovaných v odvolacom konaní (bod 7.1. odôvodnenia tohto uznesenia). Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v tomto druhom napadnutom konaní konal plynule a od právoplatnosti predchádzajúceho nálezu vo veci sp. zn. I. ÚS 671/2024 tak došlo do jedného roka (marec 2025 až marec 2026) k meritórnemu skončeniu veci, keď doručením rozsudku krajského súdu všetkým sporovým stranám, resp. ich právnym zástupcom bude konanie skončené aj právoplatne. Nemožno pritom ani ponechať bez povšimnutia, že sťažovatelia svoje druhé ústavné sťažnosti v danej veci podali jeden deň pred termínom vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu, ktorý im nepochybne bol známy. Okrem toho aj poukazovanie na to, že „*neúspešná strana bude môcť podať dovolanie a súd bude ešte rozhodovať aj o výške trov konania*“, je skôr hypotetické, keď prípadné možné priet'ahy, ktoré by mohli vzniknúť v budúcnosti, nie je možno zohľadniť.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

23. Pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zbytočnými priet'ahmi mestského súdu a krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej k vysloveniu porušenia základného práva na spravodlivý proces môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné priet'ahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

24. Ústavný súd vo svojom predchádzajúcom náleze č. k. I. ÚS 671/2024-67 z 27. februára 2025, ktorý nadobudol účinky právoplatnosti 28. marca 2025, konštatoval porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zbytočnými priet'ahmi mestského súdu a voči sťažovateľom aj priet'ahmi krajského súdu v konaní sp. zn. 2Co/93/2017. Taktiež vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru mestským súdom vzhľadom na neprímeranú dĺžku konania a vo vzťahu ku konaniu krajského súdu ústavnej sťažnosti nevyhoveli (časť V.2. predchádzajúceho nálezu). Mestský súd následne predložil spis na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu (28. augusta 2025), ktorý vo veci meritórne rozhodol 25. marca 2026.

25. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že aktuálna celková dĺžka konania ani jeho momentálny procesný stav neodôvodňujú vyslovenie neprípustného zásahu do práva na spravodlivý proces. Napadnuté konanie síce nebolo ani po roku od vydania predchádzajúceho nálezu právoplatne skončené, avšak existencia meritórneho odvolacieho rozhodnutia, ako aj jeho následné doručovanie nenasvedčujú, že by zo strany všeobecných súdov naďalej dochádzalo k porušovaniu práva na súdnu ochranu, pričom odôvodnenie ústavných sťažností aj v tejto časti sa obmedzuje iba na prepisovanie všeobecných judikatúrnych východísk, ktoré ústavný súd pozná a ktoré nemajú žiadny faktický skutkový súvis so špecifickým postupom všeobecných súdov v rámci konkrétnych namietaných konaní, čo tiež predstavuje nedostatok náležitostí ústavných sťažností v zmysle § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde [m. m. I. ÚS 532/2024 (ZNaU 35/2024)].

26. Ústavný súd preto uzatvára, že medzi skutkovým stavom, celkovou dĺžkou napadnutých konaní po vydaní nálezu vo veci sp. zn. I. ÚS 671/2024 a sťažnostnou argumentáciou absentuje dostatočná príčinná súvislosť, keďže vo veci sťažovateľov v súčasnosti nemožno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti. To zakladá dôvod na odmietnutie ústavných sťažností v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu:

27. Sťažovatelia v dôsledku tvrdených zbytočných priet'ahov mestského súdu a krajského súdu namietajú aj porušenie označených majetkových práv vyplývajúcich z ústavy, listiny a dodatkového protokolu. Okrem toho, že reálne znižovanie hodnoty svojho majetku v ústavných sťažnostiach

žiadnym spôsobom nepreukázali a ich argumenty sú tak výlučne v rovine všeobecných tvrdení, ústavný súd znova dáva do ich pozornosti, že už v predchádzajúcich nálezoch vo veci sp.zn. I. ÚS 671/2024 (body 32 a 33) a vo veci sp. zn. I. ÚS 270/2024 (body 81 až 88) poučil sťažovateľov, že predmetom ochrany podľa čl. 20 ods. 1 ústavy je len „existujúci majetok“, avšak z judikatúry ústavného súdu, ako aj ESLP pod tento pojem možno zahrnúť tiež majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, na základe ktorých môže sťažovateľ tvrdiť, že má prinajmenšom „legitímnu nádej“ na ich zhodnotenie (napr. III. ÚS 60/04, PL. ÚS 3/09 alebo rozsudok ESLP vo veci Pine Valley Developments Ltd. a iní proti Írsku z 29. 11. 1991). Keďže však sťažovatelia nemajú k dispozícii právoplatný rozsudok, v danej skutkovej a procesnej situácii nemožno zatiaľ uvažovať o existujúcom vlastníckom práve, prípadne o takom legitímnom očakávaní, ktoré by *ratione materiae* spadalo do rámca čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu, keď navyše ani nejde o skutkovú situáciu, v ktorej by dlhodobo a dobromyseľne užívali dotknuté časti nehnuteľnosti.

28. Nadväzujúc na uvedené, ako aj skutočnosť, že odôvodnenie ústavných sťažností vo vzťahu k porušeniu týchto práv je zjavne vygenerované prepisom všeobecných judikatúrnych východísk bez faktickej a skutkovej súvislosti, ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu, preukázaným skutkovým stavom a sťažnostnou argumentáciou absentuje relevantná príčinná súvislosť. Odmietol preto ústavné sťažnosti aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde taktiež pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu